

Philip Freriks blikt terug op zijn wilde jaren

‘WEG MET DE STOFFIGE JAREN 50’

In 1968 stond Philip Freriks vooraan bij de studentenopstand in Parijs. Voor *In de voetsporen van de jaren 60* keerde hij terug naar de plekken van toen. Een feest der herkenning.

Presentator Philip Freriks woont al ruim 55 jaar in Parijs. Hij was daar ook in mei 1968, toen de beroemde studentenopstand uitbrak. In de nieuwe reeks van *In de voetsporen van de jaren 60* besteedt hij daaraan uitgebreid aandacht.

Wat is je het meest bijgebleven van de vroegste jaren 60?

“Vanaf eind jaren 50 ging iedereen er financieel enorm op vooruit. We gingen voortaan met het gezin op vakantie naar het buitenland, dat was wat. Een enorme cultuurschok. Mijn moeder stond in de jaren 50 nog te zweten achter de wastobbe, nu had ze een wasmachine. En de muziek veranderde, dat begon in 1957 met Bill Haley met ‘Rock around the clock’. Dat waren rebelse klanken, waar we op dansten.”

Dus jongeren gingen helemaal los?

“Het was toen nog heel braaf en conformistisch allemaal. Van seksuele losbandigheid was geen sprake, dat kwam pas later. Jongens en meisjes raakten elkaar wel aan, maar verder ging het niet. Mannen, ook scholieren, droegen allemaal nog een colbertje. Ook The Beatles, toen ze in 1964 naar Nederland kwamen (voor een optreden in het Noord-Hollandse gehucht Blokker, red.). We hebben voor de nieuwe serie ook opnames gemaakt met fotograaf Eddy Posthuma de Boer, die inmiddels helaas is overleden. Hij wist destijds nauwelijks wie The Beatles waren, toen zijn krant hem erop afstuurde. Hij moest ‘die groep uit Engeland’ volgen en dacht bij zichzelf: het zal allemaal wel. Maar het bleek een geweldig fenomeen te zijn. Het feit dat ze iets meer dan gemiddeld lang haar hadden, maakte hen tot iconen en rebellen.”

En er kwam televisie. Met beelden van de Cubacrisis en de Vietnamoorlog. Was dat van invloed op jouw keuze om journalist te worden?

“We interviewen ook Koos Postema voor deze serie. Het was namelijk het begin van de actualiteitenrubrieken op tv en hij presenteerde bij de VARA *Achter het nieuws*. Ik miste geen enkele uitzending. Ze brachten het nieuws uit verre landen, maar ook allerlei taboedoorbrekende onderwerpen. Ik wilde naar Parijs. Afgezien van een vriendinnetje dat ik daar had, was het de plek waar het gebeurde. Het was er daarnaast spannend, want dat land was in oorlog met Algerije. Iedereen had het daarover. Het had een soort dramatiek die ik in Nederland miste. Als journalist kon ik bij zulke gebeurtenissen vooraan staan, was mijn gedachte.”

In Parijs brak een revolutie uit. Wat was jouw rol daarin?

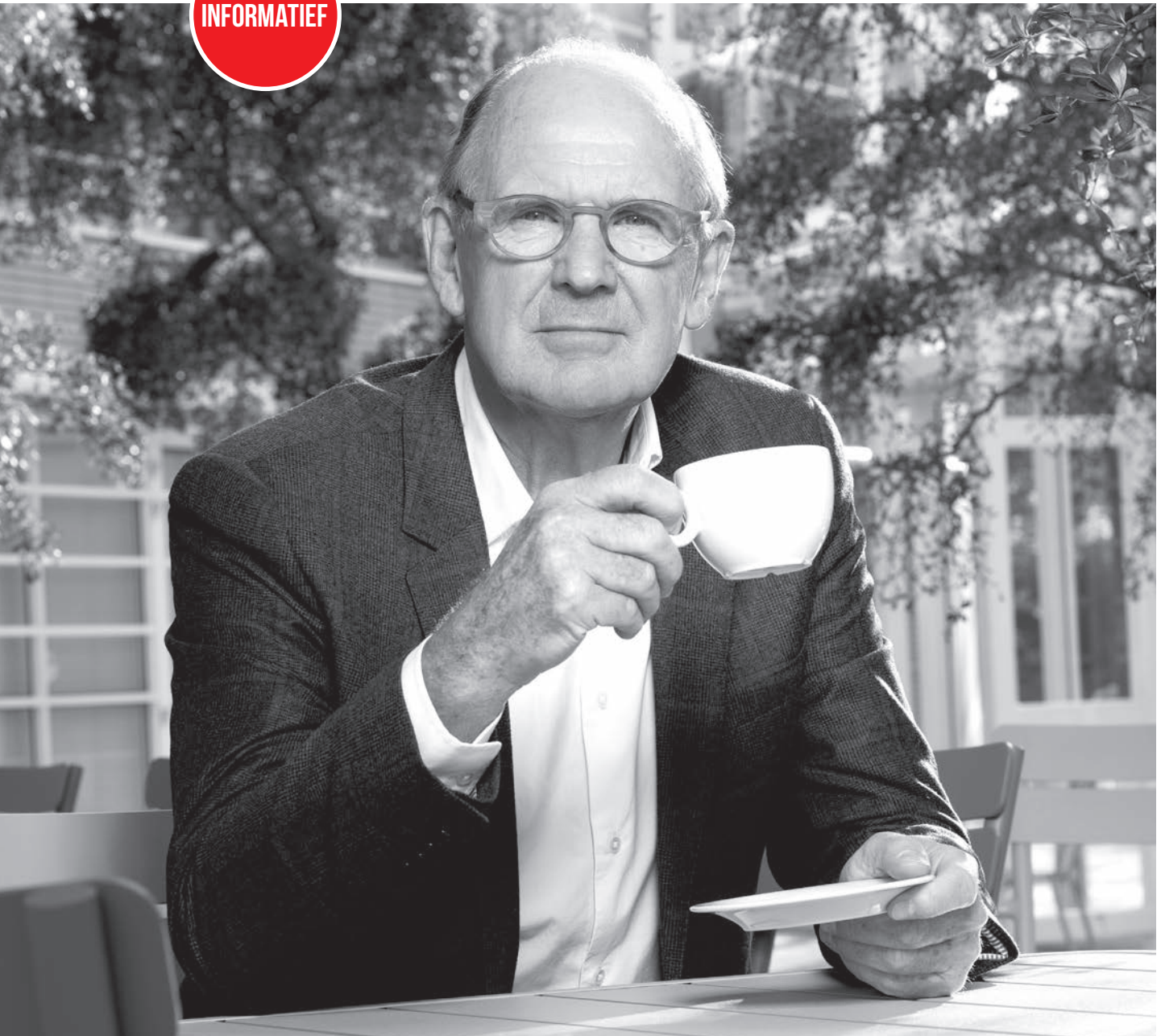
“Net als de meeste mensen was ik toeschouwer. Er waren maoïsten, trotskisten enzovoorts, en ik begreep helemaal niet wat al die mensen wilden. Ze hadden volstrekt ontoepasbare ideeën. Maar tegelijkertijd had ik veel sympathie voor ze, omdat ze zich keerden tegen het stoffige van de jaren 50. In Frankrijk werd dat gesymboliseerd door de bejaarde en aartsconservatieve president Charles de Gaulle. Hij wilde vooral het deksel op de pan houden en trad hard op tegen de demonstranten. Ook ik heb vaak moeten rennen om geen klappen te krijgen. En menig traantje gelaten vanwege het traangas. Maar het was fantastisch om mee te maken. Voor jongeren was het echt een feest: *Le joli mois de mai* – de mooie maand mei.”

20.35
NPO 2

IN DE VOETSPOREN VAN DE JAREN 60
(ZATERDAG)

deze week

INFORMATIEF

ZA

ZO

MA

DI

WO

DO

VR

TEKST: BRAM DE GRAAF, BEELD: ROGIER VELDMAN